

Fråga om tjänstemän inom ett landsting hade kränkt en anställds meddelar- och yttrandefrihet

Anmälan och utredning

I en anmälan till JO framförde AA klagomål mot landstingsdirektören BB och CC, centrumchef för Ortopedicentrum, Landstinget i Östergötland, angående ifrågasatt kränkning av meddelar- och yttrandefriheten. Av anmälan och därtill fogade tidningsartiklar framgick bl.a. följande. En ortopedläkare, DD, hade arbetat aktivt i föreningen Rädde Vrinnevi och härvid framfört kritik mot landstingets omorganisation av länets ortopediverksamhet. DD ansåg att han till följd av sin kritik och sina uttalanden hade förvägrats en överläkarts tjänst och åsidosatts lönemässigt.

I en av de ingivna tidningsartiklarna återgavs delar av ett samtal som hade ägt rum mellan CC och DD den 12 oktober 2004. Samtalet, som hade spelats in av DD, refererades enligt följande.

DD: ... det var meningen tidigare under året här så skulle min tjänst konverteras till en överläkarts tjänst med det blev aldrig av, det fastnade hos EE (f d verksamhetschef, reds.anm.) av någon orsak men jag begrep aldrig varför. Vad har du för syn på saken?

CC: Just nu är det rökt alltså. DD: För att?

CC: Alltså det kan jag inte försvara med tanke på ditt agerande för övrigt alltså. Alltså hade det här varit ett privat företag ...

DD: Men det är inte ett privat företag.

CC: Nej, nej, men alltså jag vill bara förklara att hade det här varit ett privat företag så hade du sannolikt inte jobbat kvar i det, så funkar det va. Nu är det inte ett privat företag och då måste på något sätt ledningsnivån markera att man inte är riktigt nöjd med hur det funkade alltså. Så i det korta perspektivet är det rökt med överläkarts tjänsten.

DD: På grund av mitt engagemang alltså?

CC: Nej, nej inte på grund av ditt engagemang alltså, eh hur det, ja alltså till syvende och sist kanske det hamnar där men inte på grund av engagemanget utan hur engagemanget tagit sig uttryck.

En annan av de ingivna tidningsartiklarna innehöll en intervju med BB. I artikeln återgavs bl.a. följande uttalanden.

Han (BB; JO:s anmärkning) tycker inte heller att DD blivit motarbetad i sin professionella utveckling.

– Vi respekterar till fullo DD som en skicklig yrkesman och ortoped. I den rollen har han inte motarbetats utan har jobbat som ortoped.

– Sedan tycker DD inte de politiska beslut som fattats om förändringarna inom sjukvården i länet är bra. Det har jag full respekt för och det är hans fria åsikt. Den får han gärna driva på sin fria tid och han får på alla sätt verka för den, säger BB.

Samtidigt är det då också naturligt att DD inte kan bli aktuell för någon chefstjänst eller förtroendeposition inom landstinget eftersom det handlar om att genomföra de politiska beslut som DD inte accepterar, menar BB.

AA hemställde att JO skulle granska om BB:s och CC:s uttalanden och agerande hade inneburit att DD:s meddelar- och yttrandefrihet hade kränkts.

Anmälan remitterades till landstingsstyrelsen, Landstinget i Östergötland, för utredning och yttrande över vad som framförts i anmälan.

Därefter ingav AA en kompletterande skrivelse i vilken han anförde bl.a. följande. Den f.d. klinikchefen vid ortopedkliniken i Norrköping, FF, föreslog inför löneförhandlingarna hösten 2004 en löneökning för DD med 2 000–3 000 kr/månad. Utfallet för DD blev 500 kr/månad, vilket är den lägsta löneökning som någon ortopedläkare fick under 2004. En överläkartjänst är inte en chefsbefattning utan det karriärsteg som följer efter att man varit specialistläkare under flera år och har en kompetens inom sitt yrkesområde så att man självständigt kan handlägga patienter och verka som bakjour.

Till skrivelsen hade bl.a. fogats en bandutskrift avseende delar av det aktuella samtalet mellan CC och DD. I bandutskriften återgavs bl.a. följande replikskifte.

CC: ”Jag vill att du skall ta det här på rätt sätt alltså”

DD: ”Jag kan ju inte ta det här på något annat sätt än att glöm bort att bli överläkare, glöm bort löneutvecklingen så länge som...”

CC: ”... just nu”

DD: ”Pga. mitt engagemang”

CC: ”Nae, pga. hur engagemanget tagit sig uttryck, inte pga. engagemanget...”

AA:s komplettering av anmälan efterremitterades till landstingsstyrelsen med uppgift om att även dessa handlingar skulle beaktas vid besvarandet av remissen.

Landstingsstyrelsen inkom med yttrande. Av landstingsstyrelsens protokoll samt en till JO inskickad särskild skrivelse från tre av ledamöterna i landstingsstyrelsen framgick att vissa ledamöter hade avstått från att delta i beslutet om remissvar till JO. I landstingsstyrelsens yttrande anfördes följande (*i yttrandet omnämnda bilagor har här utelämnats; JO:s anm.*).

Ärendets bakgrund

Landstinget gjorde under år 2003 en stor omorganisation vilken trädde i kraft 1 januari 2004. Omorganisationen innebar bl.a. att verksamheterna inom landstinget fick en länsövergripande prägel där vissa verksamheter koncentrerades till en eller två orter i länet för att på så vis uppnå samordningsvinster och koncentration av kompetens.

Verksamheten på sjukhusen har koncentrerats så att US i Linköping profilerats mot akut- och kostnadskrävande sjukvård, Vrinnevisjukhuset i Norrköping mot planerad kirurgi och urologi samt lasarettet i Motala mot planerad ortopedi. För att klara de nya uppgifterna förändrades universitets- och specialistsjukvården till en länsövergripande centrumorganisation. Dessutom bildades närsjukvårdsområden för de tre länsdelarna inom landstinget.

Föreningen Rädda Vrinnevisjukhuset

Omorganisationen 2003 innebar en del förändringar för Vrinnevisjukhuset i Norrköping, bl.a. stängdes vissa delar av akuten ner under vissa tider på dygnet och andelen ortopedi minskade då denna specialitet koncentrerades till lasarettet i Motala. Detta ledde till att en förening kallad Rädda Vrinnevisjukhuset startades med syfte att återställa verksamheten vid Vrinnevisjukhuset som den såg ut före omorganisationen och till vad föreningen kallar ett fullvärdigt sjukhus, se bilaga 1. En av initiativtagarna till föreningen Rädda Vrinnevisjukhuset var DD, ortopedläkare vid Vrinnevisjukhuset.

Landstingets hantering av yttrandefrihetsfrågan

Debatt kring yttrandefriheten har tidigare under åren förekommit inom landstinget, något som enligt landstinget är normalt och sunt i alla politiskt styrda organisationer. Landstinget är tydligt i sin hållning vad gäller värnandet om yttrandefriheten och de anställdas rätt att fritt uttrycka sina personliga åsikter. Frågan om yttrandefriheten blossade upp vid den omorganisation som skedde under 2003 och landstingsdirektören intervjuades bl.a. i samband med detta i den lokala pressen för att förtydliga landstingets uppfattning och hantering av yttrandefrihetsfrågan, se bilaga 2.

Landstinget anser det vara av stor vikt att samtliga anställda har kunskap om och känner till sina rättigheter enligt yttrandefrihetsgrundlagen och arbetar fortlöpande med att informera om detta och vara till stöd i kontakten med massmedia. Bland annat har hela eller delar av skriften Yttrandefrihet och lojalitet hos kommunala arbetsgivare spridits bland landstingets personalchefer samt personer inom landstingsledning och politiker, se bilaga 3.

Landstinget har även tagit fram ett dokument som stöd för de anställda att möta massmedia. I dokumentet framgår landstingets hantering av yttrandefriheten och de anställda uppmuntras att vara öppna även kring kritiska åsikter samt att ta egna initiativ för att offentliggöra information kring landstingets verksamhet, se bilaga 4.

Samtalet mellan CC och DD

CC, centrumchef för Ortopedicentrum i Östergötland, kallade DD till ett möte den 12 oktober 2004. Syftet med samtalet var att stämma av arbetsgivarens syn på DD:s framtid inom landstinget. Landstingsdirektör BB var informerad om att mötet skulle äga rum. Anledningen var att DD sågs som en duktig ortoped och hade bl.a. genom föreningen Rädda Vrinnevisjukhuset visat på stor handlingskraft, något som skulle vara en stor tillgång för landstinget om samma engagemang användes i landstingets verksamhet. CC såg att det skulle gynna båda parter om DD nyttjade detta engagemang i sitt arbete inom landstinget och ville göra klart att DD kunde se att det fanns utvecklingsmöjligheter även i den nya organisationslösningen.

CC visste när han kallade till samtal att mötet kunde uppfattas som känsligt p.g.a. den stora motsättning som ligger mellan Föreningen Rädda Vrinnevisjukhuset och

landstingets inriktning av verksamheten efter omorganisationen. Han var därför mycket noga med att redan från samtalets början göra klart för DD att mötet inte skulle uppfattas som ett hot från landstingets sida eller utgöra en påtryckning för att DD skulle upphöra med sitt engagemang i Rädda Vrinnevisjukhuset.

Under samtalets gång påtalade CC vid flera tillfällen att DD givetvis hade full rätt att tycka vad han ville om landstingets organisation, delta i vilka föreningar han ville osv. Hela samtalet varade i närmare en och en halv timme och även i de fragment av samtalet som finns återgivet i den lokala pressen framgår på flera ställen just denna inställning.

Vad som därutöver togs upp av CC var att DD vid vissa tillfällen drivit sitt engagemang i Rädda Vrinnevisjukhuset på ett sådant sätt att befolkningen i länet missleddes och skrämdes. DD gjorde i sin egenskap av läkare inom landstinget uttalanden som inte stämde med verkligheten och målade upp en bild av situationen inom landstinget som direkt farlig för patienters liv utan att något belägg fanns för detta, se debattinlägg i bilaga 5. Till bilden hör att DD under våren 2004, när flera av inläggen och yttrandena om verksamheten gjordes av DD, var föräldraledig och således inte i tjänst. Han hade därför inte den direkta insynen i verksamheten som han utgav sig för att ha.

Det faktum att DD, i egenskap av läkare, gjorde uttalanden som inte stämde med officiella fakta inom landstinget, bl.a. om vårdköer, samt om omständigheter som han rimligen inte kunde känna till bekymrade CC och detta var något som framfördes i samtalet. CC tryckte på vikten att skilja på rollen som anställd och privatperson och inte utge sig för att företräda landstinget när sådana uttalanden görs då detta vilseleder befolkningen.

CC ville i samtalet diskutera det sätt som DD:s engagemang i Rädda Vrinnevisjukhuset tagit sig uttryck i, samt i positiv anda få DD att se hur hans drivkraft och kompetens kunde komma till nytta inom landstinget.

Hindrad i karriären?

DD påstår i uttalanden till media att han har stoppats i karriären p.g.a. sitt engagemang i Rädda Vrinnevisjukhuset. Han säger att han har förvägrats en överläkartjänst samt åsidosatts lönemässigt.

Vad gäller överläkartjänsten så utgör sådan tjänst en befordran. Det finns inom landstinget inte någon fastställd karriärstege där överläkartjänst utgör ett fast steg efter visst antal år i tjänst. Förslag till befordran lämnas av närmaste chef till centrumchefen. CC har inte vid något tillfälle fått någon framställan från DD:s chef om att DD föreslås befordras till överläkare och har därför inte tagit formell ställning i den frågan. CC känner heller inte till att DD vid något tidigare tillfälle skulle ha utlovats en överläkartjänst.

Vid lönesättningen inom landstinget tas hänsyn till flera olika faktorer. Utöver bedömning av hur väl den anställde utför de direkta arbetsuppgifterna bedöms även bl.a. initiativförmåga och flexibilitet, dvs. hur den anställde bidrar till verksamhetens utveckling och förbättring. I de senare delarna bedömdes DD inte bidra till att verksamheten förbättrades eller utvecklades i den form den kom att bedrivas efter omorganisationen. Detta gjorde att lönepåslaget för DD låg i den lägre kategorin. Han var dock inte ensam om att få ett påslag med 500 kr och påståendet att DD fick den lägsta höjningen av alla ortopedläkare är således missvisande.

Landstinget vill förtydliga att DD:s närmaste chef vid tillfället för lönesättningen var GG. GG hade just tillträtt som medicinsk verksamhetschef och av den anledningen bestämdes att CC som centrumchef för ortopedicentrum i Östergötland skulle göra en samlad bedömning av lönerna för ortopedläkarna i hela länet då GG inte hade en rimlig chans att sätta sig in i frågan på ett rättvisande sätt. Detta var även en naturlig följd av att ortopedverksamheten inom landstinget som tidigare varit uppdelad på tre självständiga orter nu var länsövergripande.

Landstingsdirektör BB:s roll

Landstingsdirektör BB har inte tagit del av hela bandupptagningen men har efter samtal med CC och efter bedömning av det som i övrigt framkommit kring det bandade samtalets innehåll inte funnit anledning att misstänka att något fel har begåtts av CC.

Vad gäller kontakten med massmedia bestämde CC och BB gemensamt att BB skulle hantera de frågor som inkom angående det inspelade samtalet med DD. Efter samtal mellan CC och BB var BB införstådd om hur det aktuella mötet utspelat sig, och då det fanns anledning att anta att det massmediala fokuset inte skulle ligga på det konkreta samtalsinnehållet utan snarare på landstingets vidare hantering av frågan bedömdes BB vara den som bäst kunde handha den kontakten.

Efter den uppmärksamhet samtalet mellan DD och CC fick när det återgavs i delar i vissa medier tillsåg BB snabbt att återigen gå ut med information till alla anställda för att förhindra osäkerhet kring vad som gäller kring yttrandefriheten. Detta skedde bl.a. genom att videoupptagningar las ut på intranätet där BB förklarar vilka rättigheter de anställda har i det avseendet, och hur yttrandefriheten kan ta sig i uttryck. En sammanfattning av videoupptagningen framgår av bilaga 6.

Landstingsstyrelsens bedömning

Efter samtalet mellan DD och CC gjordes en anmälan av läkarförbundet om att enskilda medarbetare kände sig hotade och kränkta. Landstingets personaldirektör kallades till möte med DD:s fackliga företrädare där parterna kom fram till att landstinget skulle utreda om det förelåg något hot mot enskild medarbetare. Landstinget konstaterade efter utredning att så inte var fallet och läkarförbundet hade inget att invända.

Sammanfattningsvis är landstingsstyrelsens uppfattning att något brott mot yttrandefriheten inte har skett. Den konflikt som föreligger anmälan har enligt landstingets uppfattning inte sin grund i landstingets hantering av yttrandefrihetsfrågan utan det motstånd som finns inom vissa delar av landstinget till den nya organisationen.

AA och DD kommenterade remissvaret. DD anförde bl.a. att det i och för sig var riktigt att han inte var ensam om det låga lönepåslaget, men att de två andra läkare som hade fått det låga lönepåslaget också hade varit öppet kritiska mot strukturförändringarna. En av dessa läkare var ordförande i föreningen Rädda Vrinnevi.

I ett beslut den 25 september 2006 anförde *JO André* följande.

Rättslig reglering

I 2 kap. 1 § regeringsformen föreskrivs att varje medborgare gentemot det allmänna är tillförsäkrad yttrandefrihet, dvs. frihet att i tal, skrift eller bild eller på annat sätt meddela upplysningar samt uttrycka tankar, åsikter och känslor. Begränsning av yttrandefriheten får enligt 2 kap. 12 § regeringsformen ske endast genom lag eller, i vissa fall, genom annan författning. Någon sådan begränsning är dock inte aktuell i förevarande fall.

Genom tryckfrihetsförordningens bestämmelser om meddelarfrihet ges yttrandefriheten till viss del ett särskilt skydd. Meddelarfriheten enligt 1 kap. 1 § andra stycket tryckfrihetsförordningen innebär att det står varje medborgare fritt att – med iakttagande av de bestämmelser som är meddelade i

tryckfrihetsförordningen till skydd för enskild rätt och allmän säkerhet – i tryckt skrift yttra sina tankar och åsikter, offentliggöra allmänna handlingar samt meddela uppgifter och underrättelser i vilket ämne som helst.

Yttrandefriheten utgör en förutsättning för en fri debatt om lämpligheten och riktigheten av myndigheternas handlande och möjliggör därmed också en granskning av hur offentliga tjänstemän sköter sina åligganden.

Lagregleringen om yttrandefrihet ger offentligt anställda samma skydd som alla andra medborgare. En offentligt anställd kan således fritt ge uttryck för sin uppfattning, även rörande den egna myndighetens verksamhet, såvitt tystnadsplikt inte gäller för uppgifterna.

Det skydd för yttrandefriheten som regeringsformen anger är ett skydd gentemot ”det allmänna”. Skyddet innebär att en myndighet inte får ingripa vare sig formellt eller informellt mot någon för att han eller hon har använt sig av sin grundlagsstadgade rätt att yttra sig i massmedier eller på annat sätt ge uttryck för sin uppfattning. En myndighet får inte heller försöka motarbeta att den anställda använder sig av sina rättigheter. En arbetsgivare kan således inte genom generella uttalanden eller genom kritik i enskilda fall försöka påverka arbetstagaren i fråga om det sätt på vilket yttrandefriheten används. Detta gäller även i de fall en myndighet anser att arbetstagaren har lämnat felaktiga uppgifter. Myndigheten är i stället hänvisad till att på lämpligt sätt bemöta och rätta sådana uppgifter.

Den som är anställd vid en myndighet har alltså rätt att, utan att behöva frukta att bli föremål för repressalier från myndighetens sida, offentligt framföra från arbetsgivarens uppfattning avvikande synpunkter på myndighetens organisation och verksamhet. Reglerna till skydd för yttrandefriheten fritar dock självfallet inte den anställda från skyldigheten att i arbetet lojalt rätta sig efter arbetsgivarens beslut och direktiv angående hur verksamheten skall bedrivas, oavsett vilken uppfattning han eller hon kan ha om dessa.

Bedömning

Landstinget i Östergötland genomförde under år 2003 en stor omorganisation, vilken bl.a. innebar förändringar för verksamheten vid Vrinnevisjukhuset i Norrköping. Ortopedläkaren DD var kritisk till dessa förändringar och engagerade sig i föreningen Rädda Vrinnevi. DD gjorde därvid uttalanden i tidningar rörande omorganisationen och dess konsekvenser.

AA har gjort gällande att DD, på grund av att han har utnyttjat sin grundlagsskyddade meddelar- och yttrandefrihet, dels har förvägrats en överläkartjänst, dels har åsidosatts i lönehänseende. Till stöd för detta har AA främst åberopat de uttalanden som CC, centrumchef för Ortopedicentrum inom Landstinget i Östergötland, har gjort vid ett möte med DD den 12 oktober 2004 och en artikel där landstingsdirektören BB uttalat sig.

Landstingsstyrelsen har tillbakavisat uppgifterna om att repressalier har förekommit samt anfört att det inte har skett någon kränkning av DD:s yttrandefrihet.

Som framgår av den rättsliga regleringen som jag ovan har redogjort för ligger det inom yttrandefrihetens område att, som DD har gjort, rikta kritik mot omorganisationen. Det har inte framkommit något som tyder på att DD, i sitt arbete som ortopedläkare, inte skulle ha rättat sig efter de beslut som landstinget fattat rörande omorganisationen eller att han på annat sätt brutit mot direktiv rörande verksamheten. Frågan är om landstinget, till följd av DD:s engagemang i föreningen Rädda Vrinnevi och hans uttalanden – bl.a. i tidningar – om omorganisationen, har försökt straffa eller på något annat sätt påverka honom.

Det kan konstateras att landstingsstyrelsen i sitt remissvar inte har ifrågasatt att samtalet mellan CC och DD har utspelat sig på det sätt som finns redovisat i handlingarna. Inte heller har ifrågasatts att BB har uttalat sig i enlighet med vad som framgår av en av de ingivna artiklarna.

Det är således ostridigt att CC, i samtal med DD, har uttalat bl.a. att ledningsnivån måste ”markera att man inte är riktigt nöjd med hur det funkar” samt att det var ”rökt” med överläkartjänsten, ”i alla fall i det korta perspektivet”, och att det berodde på hur DD:s engagemang ”tagit sig uttryck”. Vad gäller BB har denne uttryckt sitt stöd för CC:s agerande och uttalat bl.a. att det är ”naturligt att DD inte kan komma ifråga för en chefseller förtroendeposition inom landstinget eftersom det handlar om att genomföra de politiska beslut som DD inte accepterar”.

Vad som har anförts i anmälan ger mig anledning att först pröva om DD rent faktiskt har förvägrats en överläkartjänst, dvs. om DD vid den aktuella tidpunkten hade befordrats till överläkare om han inte hade uttalat sig negativt om omorganisationen och dess konsekvenser.

I den delen har landstingsstyrelsen anfört följande. Förslag till befordran skall lämnas av närmaste chef till centrumchefen, som sedan har att ta ställning i den frågan. I DD:s fall har det inte lämnats något sådant förslag och CC har heller inte haft kännedom om att DD vid något tillfälle skulle ha utlovats en överläkartjänst.

CC:s uttalanden under samtalet med DD kan visserligen tolkas som att det tidigare hade varit aktuellt att befordra DD till överläkare. Mot bakgrund av bl.a. vad landstingsstyrelsen har anfört om den formella befordringsgången ger utredningen emellertid inte underlag för slutsatsen att DD faktiskt hade befordrats till överläkare om han inte hade uttalat sig negativt om omorganisationen och dess följder.

När det gäller frågan om DD har åsidosatts i lönehänseende vill jag anföra följande.

Jag har i ett tidigare beslut (JO:s ärende dnr 1639-2002, beslut den 24 mars 2004) uttalat att lönekriterier som kan tolkas på så sätt att en anställd, som utnyttjar sin grundlagsfästa meddelar- och yttrandefrihet för att göra kritiska uttalanden, skulle kunna bedömas negativt i lönehänseende strider mot meddelar- och yttrandefriheten.

Av remissvaret framgår att hänsyn tas till flera olika faktorer vid lönesättningen inom landstinget. Utöver bedömning av hur väl den anställde utför de direkta arbetsuppgifterna bedöms även bl.a. initiativförmåga och flexibilitet, dvs. hur den anställde bidrar till verksamhetens utveckling och förbättring. De nämnda lönekriterierna är inte sådana att det föreligger grund för att kritisera kriterierna i sig. Det är emellertid viktigt att påpeka att lönekriterier självfallet inte får tolkas och användas i avsikt att bestraffa anställda som utnyttjar sin lagliga rätt att yttra sig om myndighetens verksamhet.

Landstingsstyrelsen har uppgett att skälet till att lönepåslaget hamnade ”i den lägre kategorin” var att DD inte ansågs bidra till att verksamheten förbättrades eller utvecklades i den form den kom att bedrivas efter omorganisationen. Vilka omständigheter som har legat till grund för denna bedömning har inte närmare berörts i remissvaret. I avsaknad av uppgifter i detta avseende ligger det nära till hands att anta att DD:s engagemang i föreningen Rädda Vrinnevi och de negativa uttalanden som han gjort rörande omorganisationen har beaktats vid lönesättningen. Utredningen ger mig dock inte underlag för att konstatera att så har varit fallet. Det är inte heller sannolikt att ytterligare utredningsåtgärder skulle bringa klarhet i saken.

Sammanfattningsvis har jag således inte funnit utrett att DD:s kritik mot landstinget fick till följd att han inte befordrades till överläkare respektive erhöll ett lågt lönepåslag.

Det som har kommit fram rörande landstingets agerande ger dock anledning även till följande uttalanden.

Av remissvaret framgår att syftet med samtalet den 12 oktober 2004 var att ”stämna av arbetsgivarens syn på DD:s framtid inom landstinget” och att man ville göra klart att han kunde se att det fanns utvecklingsmöjligheter även i den nya organisationslösningen. I remissvaret anförs vidare att CC vid mötet framförde till DD att han hade drivit sitt engagemang på ett sådant sätt att befolkningen i länet missleddes och skrämdes samt att han hade lämnat felaktiga och vilseledande uppgifter som publicerats i tidningar.

Det är i och för sig förståeligt att en myndighet inte stillatigande åser att, enligt myndighetens mening, felaktiga uppgifter sprids rörande verksamheten. Det är likväl, som framgått ovan, i allmänhet inte tillåtet att genom påtryckningar mot anställda försöka styra den information som de lämnar. Härvid måste även beaktas att det ofta är svårt att rent objektivt bedöma vad som är rätt eller fel, t.ex. vilka effekter ett beslut om omorganisation kan komma att medföra. Arbetsgivaren är

därför i allmänhet hänvisad till att tillrättalägga felaktiga eller vilseledande uppgifter på annat sätt än genom att kalla till sig och diskutera saken med den anställde. Ett sådant samtal framstår ofta för arbetstagaren som ett sätt att försöka påverka vilka uppgifter denne lämnar till medierna.

Det kan inte heller utan vidare tillåtas att företrädare för en myndighet gör uttalanden som förmedlar uppfattningen att om en arbetstagare gör bruk av t.ex. sin yttrandefrihet, kan det han säger komma att färga av sig på bedömningen av hans vilja att fullgöra sina arbetsuppgifter, dvs. hans lojalitet, och därigenom möjlighet bl.a. till befordran inom myndigheten.

Det råder inte något tvivel om att DD har uppfattat att hans engagemang och uttalanden har haft inverkan på hans löneutveckling och möjligheter att bli befordrad till överläkare. Med hänsyn till CC:s uttalanden under samtalet samt BB:s därefter gjorda uttalanden i medierna har jag förståelse för hans uppfattning. Enligt min mening har DD:s meddelar- och yttrandefrihet därigenom kränkts. CC och BB kan inte undgå kritik för sitt agerande.